

เทวดา

บทที่ 17

วันรุ่งขึ้นพรรณศจีตาข้าแต่งตัวออกจากบ้านไปอีกคน

คุณสุขสันต์ ไม่มีปากมีเสียงกับลูกชายหัวแก้วหัวแหวนมาแต่ไหนแต่ไรจึงไม่กล้าสอดแทรกยุ่งเกี่ยว พิมพ์สมรเองก็ห้วงงานจึงวิ่งไปออฟฟิศ ระหว่างทางเธอพยายามติดต่อกับทั้งสองแต่ไม่เป็นผล โทรศัพท์ติดต่อไม่ได้ ทั้งเสกสิทธิ์และพรรณศจีหายเงียบ

พรรณศจีอัดอั้นตันใจจนต้องไปหาทศพล.....!

หญิงสาวมีอาการแข็งขึ้นผืนใจเมื่อชายซึ่งเธอเคยหลงรัก กอดปล้ำรูกล้ำอย่างที่เคยทำมาก่อน แต่ก่อนเธอเคยโหยหาสัมผัสของเขา แต่เวลานับจากเสกสิทธิ์ฟื้นขึ้นมาจากการถูกโจรบุกเข้ามาทำร้ายจนหัวใจหยุดเต้นแน่นิ่งไปชั่วคราว สีหน้าท่าที บุคลิกที่แปลกเปลี่ยนไปของเขา ทำให้ความรู้สึกของเธอวณเร

เขาไม่ใช่ชายที่มนำราคาญคนเดิม กลับกลายเป็นหนุ่มหล่อที่มีเสน่ห์เป็นที่สุด

ทศพลมีแต่เอาเปรียบเธอ รูปร่างหน้าตาถึงจะดีแต่ก็สู้คนที่เข้าพิธีแต่งงานกับเธอไม่ได้ บุคลิกห้าวหาญที่เธอเคยประทับใจ ในบัดนี้เธอกลับรู้สึกว่าช่างหยาบกระด้างน่าชิงชัง เขาคนนี้เป็นคนเกลี้ยกล่อมให้เธอรับหมั้นและแต่งงานเพื่อเงิน แต่ขณะเดียวกันก็ยังเรียกหาให้เธอลอบมาพบจนถูกแอบตามถ่ายภาพมาประจาน แล้วก็เป็นคนเดียวที่ต้องอับอายขายหน้า

ในระยะหลังๆ นี้ เธอพยายามปลีกตัวหลีกเลี่ยงเมื่อเขาเพียรโทรศัพท์ตามให้มาพบครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ครั้งอัดอั้นตันใจที่สามี่ไม่สนใจใยดี เธอจึงไม่มาไม่ได้ เธอหวังว่าจะสบายใจขึ้น หากแล้วก็พบว่าตนเองไม่อาจยินยอมพร้อมใจดังเคย

เธอรู้สึกต่อต้านผืนอกผืนใจเมื่อเขารุกเร้าถึงตัว

“ทศ พลอยพรรณเถอะคะ อย่าทำอย่างนี้เลย พรรณแต่งงานแล้วนะคะ”

ทศพลขุ่นเคืองที่ไม่ได้ตั้งใจ “ทำไม พรรณเป็นอะไรไป เกิดคิดอะไรขึ้นมาถึงพูดแบบนี้”

“พรรณไม่สบายใจหลายเรื่อง เห็นใจพรรณเถอะคะ”

ที่แรกทศพลไม่ฟังเสียง ดิ่งตันจะทำตามใจตัวเองให้ได้ หากครั้นพรรณศจีต่อต้านจริงจัง ชายหนุ่มจึงจำต้องเลิกราด้วยความขัดเคือง

“ทำไม...! พอแต่งงานไม่นานก็หมดรักผมแล้วหรือ เจ้าที่มันนั้นมีดีอะไรพรรณถึงเปลี่ยนไปขนาดนี้ พรรณมีอะไรกับมันแล้วใช่ไหม”

สีหน้าเธอหม่นหมอง “เปล่าคะ ทศ พรรณกับคุณเสกยังไม่มีการอะไรกัน แล้วตอนนี้คุณเสกก็ไม่สนใจใยดีพรรณเลย ตั้งแต่เกิดเรื่องรูปอาอัชชา คุณเสกก็ทำเหมือนพรรณเป็นคนอื่น”

“จะให้ผมเชื่อหรือ พรรณสร้างเรื่องขึ้นมาหลอกผมใช่ไหม เป็นไปได้ยังไงที่หมอนั้นไม่สนใจใยดี แต่คุณก็ยังนอนอยู่ในห้องเดียวกันกับมันเหมือนผัวเมียคู่อื่น”

“พรรณไม่ได้สร้างเรื่องนะคะ ที่คุณเสกยอมให้พรรณนอนในห้องของเขาก็เพราะกลัวว่าพรรณจะพาพริ้มกลับบ้านต่างหาก เขารักพริ้มเรียกหาพริ้มตลอดเวลา แล้วตอนนี้ยังตามชนัญกับชมนุชไปไหนต่อไหน สองคนนั้นเคยสนิทสนมกับคุณเสกมาก่อน นี่พวกเขาเหมือนกันทั้งครอบครัว มาท้าวความถึงความหลังกันทั้งพ่อแม่มูลูก แล้วป้าสุขสันต์ก็อ้าแขนต้อนรับเสียด้วย”

“มันที่มด้วยกันทั้งแม่ทั้งลูก...!”

ท่าที่ก้าวร้าว น้ำเสียงกระด้างของชายหนุ่มทำให้พรรณศจี รู้สึกบอบช้ำแต่ไม่กล้าแสดงออกมา เธอหลบตาพิมพ์

“พวกนั้นคงหวังประโยชน์อะไรแน่ๆ เลยคะ”

“แน่นอนแล้ว ถ้าไม่หวังประโยชน์พวกมันจะมาทำไม”

“พวกเขาเอาใจกันเหลือเกิน พรรณได้ยินทางคุณประณตคุณองงค์คอยโทรศัพท์มาหาป้าสุขสันต์ พูดคุยหัวเราะกันนานๆ แล้วชนัญกับชมนุชก็มาพาคคุณเสกเที่ยว คุณเสกไม่ฟังใครเลย พอเขาชวนก็ปรอตามไปทันที”

“เจ้าเสกมันใจแตกมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว”

“แต่ว่าเขาเคยรักพรรณ...” เธอเสียงเครือจนอีกฝ่ายหรีตามอง

“พรรณเดือดร้อนที่เจ้าเสกเปลี่ยนใจหรือ”

“ก็พรรณเคยเป็นคนสำคัญที่สุด... แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นไม่ใช่อะไรเลย ถ้าเป็นอย่างนี้ พรรณจะทนอยู่ในบ้านเขาต่อไปได้อย่างไรคะ”

“ถามจริงๆ พรรณจดทะเบียนสมรสกับมันหรือยัง”

“โธ่ พรรณจะจตกันตอนไหนคะ”

“แน่นอน อย่าให้ผมรู้ล่ะว่าพรรณหลอกผม”

นัยน์ตาเขาดูขู่เข็ญคาดคั้นจริงจัง พรรณศีจ็ร้องให้ออกมาอย่างอึดอั้น

อีกฝ่ายนิ่งมอง “เอาละ ถ้าอย่างนั้นพรรณก็ต้องอดทนไปก่อน เจ้าเสกอาจจะทำประชดชั่วคราวชั่วคราว อีกหนอยมันก็คงกลับมาดีเหมือนเดิม”

“พรรณรู้สึกขายหน้าเหลือเกิน อึดอึดทำตัวไม่ถูก พรรณอยากกลับไปอยู่กับแม่”

“ไม่ได้นะ ถ้าพรรณยอมแพ้ย้ายออกมา คนอื่นจะเข้ามาปิดทางทันที คุณต้องอดทน” ชายหนุ่มรีบพูด กิ่งบังคับกิ่งปลอบโยน “ไหนๆ ก็มาถึงขั้นนี้แล้ว พรรณต้องเอาใจให้เจ้าเสกโอนอ่อนกลับมา พอมันยอมจดทะเบียนสมรสแล้วค่อยย้ายออก”

“คงไม่ง่ายนักหรอกค่ะ”

“เจ้านั้นรักพริ้ม ให้พริ้มช่วยซิ อย่างน้อยก็ให้พริ้มคอยขัดคอยแทรกอย่าให้เจ้าเสกไปทางไหนกับใคร หรือไม่อย่างนั้นก็ให้ช่วยเป็นหูเป็นตาว่ามันไปทำอะไรกับใครบ้าง”

หญิงสาวถอนใจ “พริ้มรักเป็นห่วงเสกคงไม่ยอมเป็นสพายให้เราหรอกค่ะ”

“ก็อย่าให้รู้ซิที่เราให้เขาเป็นสพาย” สีหน้าเขามีเล่ห์

เพราะพรรณศีจ็รุกเร้าเข้าถึงเนื้อถึงตัวยามเมื่ออยู่ด้วยกันสองต่อสองนั้นแหละ ชายหนุ่มจึงตอบตกลงทันทีที่ซมัยนุชโทรศัพท์มาชวน

“ไปชะอำกันคะ นุชมีห้องน่ารักในคอนโดฯหรู อยากให้เสกเห็น”

ห้องน่ารักที่ว่า เป็นห้องชุดของครอบครัว ซึ่งประกอบด้วยห้องนอนสามห้อง ห้องน้ำสองห้อง คริวเล็กๆ และห้องนั่งเล่นกว้าง ซึ่งติดกับระเบียงยาวชมทะเล ตกแต่งเรียบๆ แต่ดูดี “พ่อซื้อไว้หลายปีแล้ว เราได้แต่ผลัดกันมาใช้เพราะเวลาว่างไม่ค่อยตรงกัน” เธอพูดถึงสิ่งดีๆ ของมันอีกหลายอย่างขณะที่เธอและพี่ชายเอาใจเขาด้วยประการต่างๆ แล้วชายหนุ่มก็ได้รู้ในเวลาต่อมาว่าเธออยากจะขาย

“ถ้าแต่งให้ดีจะหุ้มนะคะ คอนโดฯ นี้มีแต่เศรษฐีมาซื้อ เพราะว่าทำเลที่ดีที่สุดและราคาแต่ละหน่วยก็แพงจึ๊เลย”

“แล้วทำไมถึงจะขายล่ะครับ”

เธอยกไหล่ “กินานๆ จะมากันที พ่อเลยขายไปดีกว่า”

เขารู้ว่าครอบครัวเธอกำลังมีปัญหาเรื่องเงิน

“เสกมีเวลาว่างแยะไม่ใช่หรือคะ หรือว่าที่นี้เล็กไปไม่สมกับฐานะของเสก”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกค่ะ”

เธอยื่นหน้าเข้ามาจนชิด พูดหยอกเย้า “น่า... มีที่นี้ไว้อีกที... เอาไว้เป็นที่เฉพาของเสกไงคะ ซื้อแล้วมีบริการพิเศษตลอดปีด้วยนี่”

เธอพิ้วพันคลุกคลีถึงเนื้อถึงตัว เอาใจเขามาตั้งแต่เริ่มออกเดินทาง จนเมื่อมาถึงที่พัก ก็มีบอยๆ ที่ ชนัญ ซึ่งขบรณให้ แกล้งปลีกตัวออกไปนานๆ เพื่อทิ้งเธอและเขาไว้ตามลำพัง

หนึ่งคืนที่ค้างแรมด้วยกันทำให้เขารู้ว่า อะไรคือ “บริการพิเศษ” ที่เธอหมายถึง

เสกสิทธิ์กลับบ้านในเวลาค่าของวันรุ่งขึ้น พิมพ์สมรและพี่สาวกำลังทานอาหารกับคุณสุขสันต์ผู้ซึ่งทักทายด้วยท่าทีเอาอกเอาใจ

“เสกกลับมาแล้วหรือลูก ไปเที่ยวไหนมาสนุกไหม มาทานข้าวด้วยกันซิ”

ชายหนุ่มมองคนในโต๊ะไม่เต็มตา เห็นพรรณศีจ็ก้มหน้าซบหน้าตา ง่วนขณะที่พิมพ์สมรก็จ้องเขาด้วยนัยน์ตาขุ่นเขี้ยว

“ผมทานมาแล้วครับ”

ร่างสูงใหญ่หันหนีสายตาเธอ ขึ้นบันไดไปห้องส่วนตัวเงิบๆ

พิมพ์สมรมองตามอย่างหมั่นไส้เป็นที่ที่สุด ยิงพี่สาวน้ำตาร่วง เธอก็ยิงขุ่นเคือง

คุณสุขสันต์มองลูกสะใภ้อย่างเวทนา จะขบ่งใจเรื่องที่คุณอัชชา กล่าวหาอย่างไรเธอก็รักเอ็นดูพรรณศีเหมือนลูกหลานแท้ๆ เพราะอุ้มมาแต่เล็กๆ ปลอบเสียงอ่อน

“พี่เขาแคไปเที่ยวกับเพื่อน ไม่มีอะไรหรอก ค่อยๆ พูดกันดีๆ นะ พรรณ อย่าทำเรื่องให้ลูกกลมใหญ่โตประเดี๋ยวจะไปกันใหญ่”

“พรรณไม่ทำอะไรหรอกค่ะ พรรณจะตามใจคุณเสกทุกอย่าง เขาจะไปไหนกับใครพรรณไม่ว่าทั้งนั้น” เธอเสียงเครือ

“ปรับความเข้าใจกันซะ เสกจะได้ไม่เตลิด” ผู้สูงวัยพูดเสียงอ่อน

พรรณศรี พาทัวเองมายืนรื้อรอยู่น้ำห้อง เป็นนานกว่าจะเปิด ประตูเข้ามาเผชิญหน้า ชายหนุ่มไม่ได้หันมามองด้วยซ้ำ

“ไปเที่ยวมาสบุกใหม่คะ”

“ก็สนุกดี” เสียงตอบไม่มีอารมณ์รักเกลียดใดๆ ปะปน ราวกับว่าเขากำลังพูดกับคนอื่นที่ไม่มีความผูกพันต่อกัน

“ไปไหนกันบ้างคะ เอ่อ... ทำอะไรกันบ้าง....”

“ไปหลายที่ แต่... คงไม่ดีหรอกถ้าคุณรู้ว่าทำอะไรกันบ้าง”

เธอเสียงเครือ “คุณเสก.... ทำไมต้องทำแบบนี้ คุณเสก กำลังลงโทษพรรณศรีใหม่คะ”

“ผมจะลงโทษคุณเรื่องอะไร”

“เรื่อง.... เรื่องคุณทศกระมัง”

เขาสั่นหน้า “ไม่ใช่หน้าที่ของผมที่จะลงโทษใคร”

“พรรณไม่มีอะไรกับคุณทศนะคะ เราเลิกกันแล้ว”

ใบหน้าคมสะอ้านสำอางหันมามองเธอ ประกายตาเขาพราว วาววามชื้นเหมือนจะหัวเราะ “งั้นหรือ”

เธอร้อนรนอยู่ข้างใน “คุณเสกคะ จะให้พรรณทำยังไงคุณเสก ถึงจะ... จะรักและไวใจพรรณเหมือนเดิม บอกมาสิคะ”

ชายหนุ่มสั่นหน้า “ถึงหากคุณจะตั้งใจจริงมันก็หายไปแล้ว”

“ทำ... ทำไม่คะ เราเริ่มต้นกันใหม่ไม่ได้หรือ”

“เป็นไปไม่ได้หรอกอย่าคิดดีกว่า ผมไม่...” เขาหยุดพูดเฉยๆ

พรรณศรีร้องไห้อย่างตันอกตันใจ ภาพที่ครอบครัวของอัชชานามาประจานทำให้เธอมองหน้าใครๆ ไม่สนิท เธอเองแห่งนาย ทศพลขึ้นมาอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แต่ว่าคนที่เคยรักเธอเป็นที่สุด ก็กลับทำเห็นห่างเหมือนเธอเป็นคนอื่น

ครั้นน้ำตาไม่มีผลเรียกร้องความสนใจจากอีกฝ่าย เธอก็ไป ร้องไห้ต่อที่ห้องของน้องสาว พิมป์สมร มองแล้วถอนใจ

“พูดกันไม่รู้เรื่องหรือ”

อีกฝ่ายร้องไห้แทนคำตอบ

“ทำไมคุณเสกเป็นอย่างนี้ไปได้ล่ะ...!”

“พี่ก็ไม่รู้....”

“กลับบ้านแม่กันเถอะ”

“ไม่ได้หรอกพี่ริ้ม เราต้องอยู่”

“พี่ริ้มว่าถ้าเราไปสักสองสามวัน คุณเสกก็คงร้อนใจวิ่งไปตาม พี่พรรณกลับมาเองแหละ”

“ไม่แน่หรอก เขาเปลี่ยนไป เขาเกลียดพี่แล้ว”

หญิงสาวถอนใจแรง เวทนาพี่สาวที่ร้องไห้เสียอกเสียใจจริงจัง “พี่ริ้มจะไปพูดกับคุณเสก” พูดจบเธอก็หันขวับออกจากห้อง

พอเธอเปิดประตูเข้ามา ชายหนุ่มหันมามองแล้วหน้าเงื่อน หันหนีเมื่อเธอรุกไล่ “ไปไหนมา คุณเสก”

“ทำไมต้องถามด้วย”

“ไหนคุณเสกบอกว่าถ้าพี่ริ้มไม่ให้ไปก็จะไม่ไปไงล่ะ”

“ก็พี่ริ้มไม่ได้บอกสักคำนี่ว่าไม่ให้ไป” คนเถียงทำหน้าซื่อ

เธออึ้งวูบ “แล้วคุณเสกถามพี่ริ้มหรือเปล่า”

“ไม่ได้ถาม พี่ริ้มก็เลยไม่ได้ห้ามไง”

“เอ๊ะ ทำไมช่างๆ คุงๆ แบบนี้” เธอปราดเข้าไปใส่ทาบแขนให้อย่าง หมั่นไส้ “แล้วทำไมต้องปิดโทรศัพท์มือถือด้วย แบบนี้ตั้งใจไม่ดีนี่นา”

“โทรศัพท์ไม่มีแบตเตอรี่”

“ไม่มีเพราะคุณเสกถอดออกใช่ไหมล่ะ..!” อีกฝ่ายเสียงเข้ม รู้เท่าทัน “ไปทำอะไรมาบ้างบอกมาสิ นอกใจพี่พรรณหรือเปล่า”

“นอกใจแปลว่ายังไง”

“สามีภรรยาต้องซื่อสัตย์ต่อกัน ขอนี้คุณเสกรู้บ้างไหม..!”

“ถ้าอย่างนั้น พรรณนอกใจเสกก่อนตั้งนานแล้ว” น้ำเสียงเขาไม่ เดือดร้อน

“พูดกันไม่รู้เรื่อง...!” พิมป์สมรฮึดฮัด

เธอหันหนีเดินกลับมาห้อง ฉวยกระเป๋าเสื้อผ้ามาเปิดทาง ออกอย่างกระแทกกระทั้น

“กลับบ้านกันเถอะพี่พรรณ อย่าอยู่เลย”

“พี่ริ้ม ไม่เอาหนา”

“พี่พรรณยังจะอยากอยู่ทำไมอีก”

“พี่ต้องสู้นะพี่ริ้ม”

“งั้นพี่ริ้มจะไปละ”

“ถ้าพี่ริ้มไม่รักพี่ก็กลับไปเลย”

คำพูดนั้นทำให้เธอต้องเปลี่ยนใจ.....